

Bryssel den 6.4.2020
COM(2020) 134 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

**om tillämpningen av förordning (EU) nr 1219/2012 om införande av övergångsordningar
för bilaterala investeringsavtal mellan medlemsstater och tredjeland**

1. Inledning

Genom ikraftträdandet av Lissabonfördraget den 1 december 2009 förvärvade unionen exklusiv behörighet för utländska direktinvesteringar. Innan dess hade medlemsstaterna under flera årtionden förhandlat fram och ingått ett stort antal bilaterala investeringsavtal med tredjeländer som innehöll bestämmelser om investeringsskydd för utländska direktinvesteringar. Dessa avtal var visserligen fortsatt giltiga enligt folkrätten, men det ansågs önskvärt att klargöra deras förhållande till unionens lagstiftning och politik och skapa rättssäkerhet. Det ansågs lämpligt att fortsätta att tillämpa dessa avtal till dess att de gradvis ersattes av unionens investeringsavtal. Det var även nödvändigt att fastställa relevanta förfaranden och villkor enligt vilka medlemsstaterna skulle vara bemyndigade att ingå nya avtal eller ändra befintliga avtal med tredjeländer.

Mot denna bakgrund antog Europaparlamentet och rådet förordning (EU) nr 1219/2012 om införande av övergångsordningar för bilaterala investeringsavtal mellan medlemsstater och tredjeland¹. Förordningen trädde i kraft den 9 januari 2013.

Enligt artikel 15 i förordningen innehåller denna rapport från kommissionen till Europaparlamentet och rådet en beskrivning av förordningen och dess tillämpning under perioden den 9 januari 2013 till den 31 december 2019. Enligt artikel 15 innehåller rapporten även en översyn av de bemyndiganden som medlemsstaterna begärt och som beviljats av kommissionen. Enligt artikel 15.2 behandlar rapporten dessutom behovet av fortsatt tillämpning av den mekanism för bemyndiganden som anges i kapitel III i förordningen.

Enligt sitt åtagande att säkerställa en hög nivå av insyn i EU:s handels- och investeringspolitik tillkännagav kommissionen den 18 februari 2020 att den härnäst kommer att offentliggöra alla genomförandebeslut om bemyndiganden som medlemsstaterna har beviljats för bilaterala investeringsavtal. Besluten har offentliggjorts på GD Handels webbplats. Kommissionen hade redan tidigare rapporterat regelbundet till Europaparlamentet och rådet om bemyndiganden som den hade beviljat medlemsstaterna.

2. Beskrivning av förordningen

Avtal som omfattas av ”undantag för gammal hävd”

I förordningen klargörs den rättsliga ställningen för de bilaterala investeringsavtal som medlemsstaterna undertecknat *före* Lissabonfördragets ikraftträdande, eller före dagen för deras anslutning till unionen, genom en mekanism (se kapitel II, artiklarna 2–6). Enligt mekanismen ska medlemsstaterna anmäla alla avtal som de önskar fortsätta att tillämpa (eller låta träda i kraft). Denna process kallas även ”undantag för gammal hävd”. Genom förordningen införs ett förfarande för att successivt ersätta de bilaterala investeringsavtalen med avtal på unionsnivå. Förordningen föreskriver också att bilaterala investeringsavtal får fortsätta att tillämpas fram till dess att ett avtal mellan unionen och samma tredjeland träder i kraft.

Villkor för bemyndigande att inleda förhandlingar, underteckna och ingå nya avtal

¹ EUT L 351, 20.12.2012, s. 40.

I artiklarna 7–11 fastställs förfarandet och villkoren för att medlemsstaterna kan bemyndigas att inleda förhandlingar med ett tredjeland för att ändra ett befintligt, eller ingå ett nytt, bilateralt investeringsavtal och att underteckna och ingå ett sådant avtal. I artikel 12 fastställs regler för att bemyndiga medlemsstaterna att ingå eller fortsätta att tillämpa bilaterala investeringsavtal som undertecknats *efter* Lissabonfördragets ikraftträdande och *före* förordningens ikraftträdande (dvs. mellan den 1 december 2009 och den 9 januari 2013).

Bemyndigande kan inte beviljas om förhandlingar om ett investeringsavtal på EU-nivå redan pågår med samma tredjeland eller om kommissionen har lagt fram (eller har beslutat lägga fram) en rekommendation om att inleda sådana förhandlingar. Andra villkor för att kommissionen ska bevilja en medlemsstat bemyndigande att inleda förhandlingar med ett tredjeland är att avtalet är förenligt med unionsrätten och fördelningen av befogenheter mellan unionen och medlemsstaterna, avtalet är förenligt med unionens principer och mål för yttre åtgärder och inte utgör ett allvarligt hinder för att unionen ska kunna förhandla om, eller ingå, bilaterala investeringsavtal med tredjeland.

Kommissionen beviljar beslut om bemyndiganden i enlighet med det rådgivande förfarandet. Det krävs ett genomförandebeslut från kommissionen både för att bemyndiga medlemsstaterna att inleda förhandlingar (artikel 9-förfarandet) samt underteckna och ingå bilaterala investeringsavtal (artikel 11-förfarandet).

Medlemsstaternas uppträdande enligt bilaterala investeringsavtal

I artikel 13 i förordningen fastställs samarbetsarrangemang mellan kommissionen och medlemsstaterna för genomförandet av bilaterala investeringsavtal, även i fråga om tvistlösningsmekanismer. Medlemsstaterna ska underrätta och samarbeta med kommissionen om de mottar en begäran om samråd eller ett yrkande om anspråk från en investerare eller ett tredjeland enligt ett bilateralt investeringsavtal som omfattas av förordningen, eller om medlemsstaterna har för avsikt att aktivera tvistlösningsförfaranden gentemot ett tredjeland.

3. Genomförande av förordningen

3.1 Avtal som ingåtts före Lissabonfördragets ikraftträdande och som omfattas av "undantaget för gammal hävd"

När förordningen hade trätt i kraft anmälde medlemsstaterna 1 360 bilaterala investeringsavtal som ingåtts före Lissabonfördragets ikraftträdande, vilka de önskade fortsätta att tillämpa eller låta träda i kraft. Förteckningen över bilaterala investeringsavtal som omfattades av undantaget för gammal hävd offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 8 maj 2013.² Förteckningen uppdateras löpande genom regelbundna offentliggöranden³.

Denna förteckning visar att medlemsstaterna hade ingått bilaterala investeringsavtal under flera årtionden. Det framgår även av förteckningen att antalet avtal som ingås av varje medlemsstat varierar betydligt. De medlemsstater som ingick flest avtal 2013 var Tyskland

² EUT C 131. Det bör noteras att Kroatiens anslutning till EU (som trädde i kraft den 1 juli 2013) ännu inte beaktades i den offentliggjorda förteckningen. Den ovannämnda siffran på 1 360 bilaterala investeringsavtal som omfattades av undantaget för gammal hävd grundar sig dock på samtliga artikel 2-anmälningar som tagits emot från medlemsstaterna (inbegripet de anmälningar som Kroatien lämnat in efter anslutningen).

³ Den senaste förteckningen över bilaterala investeringsavtal offentliggjordes den 13 juni 2019 (EUT C 198). Den beaktar även nya avtal som ingåtts sedan 2013 samt avtal som har löpt ut, avslutats eller förnyats sedan 2013. För närvarande ligger siffran på 1 286 avtal.

(123), Italien (113), Frankrike (93), Förenade kungariket (93), Nederländerna (86), Belgien och Luxemburg (81) samt Spanien (63).

Avtalens geografiska fördelning skiljer sig också åt och det går inte att urskilja något generellt mönster. Flera medlemsstater är stora kapitalexportörer och hade ingått bilaterala investeringsavtal med tredjeländer i olika delar av världen sedan 1960-talet. Medlemsstaterna i Central- och Östeuropa ingick bilaterala investeringsavtal under perioden av politisk och ekonomisk omvandling på 1980- och 1990-talen, särskilt med OECD-länder (t.ex. Australien, Kanada, Norge, Schweiz och Förenta staterna). Många medlemsstater har även ingått bilaterala investeringsavtal med flera länder i före detta Sovjetunionen (bland andra Kazakstan, Ryssland och Ukraina) och med länderna på västra Balkan. Nästan alla medlemsstater har ingått bilaterala investeringsavtal med Kina och Sydkorea. Ett stort antal avtal ingicks också med länder i södra Medelhavsområdet (t.ex. Algeriet, Egypten, Marocko och Tunisien), Turkiet, flera latinamerikanska länder (t.ex. Argentina, Chile, Paraguay och Peru) och några Gulfstater (Iran, Kuwait, Qatar, Förenade Arabemiraten och Saudiarabien) samt med flera länder i Asien (Indien, Indonesien) och i Afrika (t.ex. Angola, Nigeria och Sydafrika).

För öppenhetens skull och i enlighet med artikel 4 i kapitel II i förordningen offentliggör kommissionen årligen en uppdaterad och konsoliderad förteckning⁴ över alla bilaterala investeringsavtal som har undertecknats och ingåtts av medlemsstaterna.

3.2 Anmälningar om och beviljade bemyndiganden

Anmälningar om bemyndigande att inleda formella förhandlingar (artikel 9)

Under perioden 2013–2019

- mottog kommissionen sammanlagt 304 anmälningar om bemyndigande för att inleda formella förhandlingar om nya bilaterala investeringsavtal eller ändra befintliga avtal,
- beviljade kommissionen 241 bemyndiganden, varav 164 avsåg nya avtal och 77 rörde ändringar av befintliga avtal,
- avslog kommissionen sex anmälningar på grund av att de rörde avtal med tredjeländer som redan omfattades av förhandlingar om investeringsavtal på EU-nivå,
- drogs 22 anmälningar tillbaka av medlemsstaterna under bemyndigandeförfarandet.

Den 31 december 2019

- pågick 27 bemyndigandeförfaranden eftersom kommissionen begärt att medlemsstaterna skulle lämna kompletterande upplysningar om de avtal som de ansökte om bemyndigande för,
- pågick beslutsprocessen för åtta anmälningar om bemyndigande.

⁴ Under rapporteringsperioden offentliggjordes de respektive årliga förteckningarna den 5 juni 2014 (EUT C 169), den 24 april 2015 (EUT C 135), den 27 april 2016 (EUT C 149), den 11 maj 2017 (EUT C 147) och den 27 april 2018 (EUT C 149).

Anmälningar om bemyndigande att ingå ett nytt avtal eller ändra ett befintligt avtal (artikel 11)

Under perioden 2013–2019

- lämnade medlemsstaterna sammanlagt in 76 anmälningar om bemyndigande för att underteckna och ingå ett nytt förhandlat avtal eller ändra ett befintligt avtal,
- beviljade kommissionen sammanlagt 48 bemyndiganden enligt artikel 11, varav 24 bemyndiganden rörde nya avtal och 24 ändringar. Tre anmälningar drogs tillbaka av medlemsstaterna under bemyndigandeförfarandet.

Den 31 december 2019 pågick 25 bemyndigandeförfaranden eftersom kommissionen begärt att medlemsstaterna skulle lämna ytterligare upplysningar om de avtal som de ansökte om bemyndigande för.

Anmälningar om bemyndigande av avtal som undertecknats under perioden mellan Lissabonfördragets ikraftträdande och förordningens ikraftträdande (artikel 12)

- I enlighet med artikel 12 lämnade medlemsstaterna in 62 anmälningar om bemyndigande av avtal som undertecknats mellan den 1 december 2009 och den 9 januari 2013.
- Kommissionen beviljade 33 bemyndiganden enligt artikel 12, varav 16 avsåg nya avtal och 17 rörde protokoll om ändringar av befintliga avtal.

Den 31 december 2019 pågick de återstående 29 bemyndigandeförfarandena, eftersom medlemsstaterna hade uppmanats att lämna ytterligare upplysningar.

Utveckling av beviljade bemyndiganden

Tabellen nedan visar utvecklingen för bemyndiganden som beviljats enligt artiklarna 9, 11 och 12 under rapporteringsperioden 2013–2019:

Bemyndiganden som <u>beviljats</u> enligt artiklarna 9, 11 och 12 (2013–2019)								
	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	Totalt
Artikel 9 – Bemyndiganden att <u>förhandla</u>								
Nya BIA ⁵	44	49	1	8	49	2	11	164
Ändringar	28	13	–	5	23	–	8	77
Totalt	72	62	1	13	72	2	19	241
Bemyndiganden som <u>beviljats</u> enligt artiklarna 9, 11 och 12 (2013–2019)								
	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	Totalt

⁵ BIA betyder ”bilateral investeringsavtal”.

Artikel 11 – Bemyndiganden att <u>ingå</u> avtal								
Nya BIA	8	5	1	3	3	2	2	24
Ändringar	7	10	4	–	–	1	2	24
Totalt	15	15	5	3	3	3	4	48
Artikel 12 – Bemyndiganden:								
För nya BIA	15	1	–	–	–	–	–	16
För ändringar	17	–	–	–	–	–	–	17
Totalt	32	1	–	–	–	–	–	33
Sammanlagt antal bemyndiganden enligt artiklarna 9, 11 och 12								322

Såsom framgår av tabellen var antalet anmälningar om bemyndigande och antalet beviljade bemyndiganden för att inleda nya förhandlingar (artikel 9) högt under de två första år som förordningen genomfördes, dvs. 2013 och 2014. Antalet bemyndiganden var däremot mycket lågt under 2015. Denna period sammanföll med EU:s politiska diskussioner om och utarbetandet av en reformerad investeringspolitisk strategi. De flesta bemyndigandeförfaranden sköts upp under den perioden. Antalet anmälningar om bemyndigande ökade igen under de följande åren, för att sedan återigen minska betydligt under 2018. Det förhållandevis stora antalet bemyndiganden under 2017 och 2019 beror delvis på att vissa medlemsstater begärde bemyndigande för att inleda flera förhandlingar med flera olika tredjeländer.⁶

Det är värt att uppmärksamma de förhållandevis få bemyndigandena, 48 stycken, för att underteckna och *ingå* investeringsavtal enligt artikel 11 (uppdelat i 24 nya avtal och 24 ändringar av befintliga avtal) under de sju årens genomförande av förordningen. Detta innebär att de flesta av de förhandlingar som har bemyndigats enligt förordningen inte har avslutats ännu. Siffrorna tyder på att förhandling om och ingående av investeringsavtal är en långvarig process: hittills har 40 ytterligare bilaterala investeringsavtal undertecknats enligt förordningen (varav 16 enligt det särskilda artikel 12-förfarandet).

De flesta anmälningar om bemyndigande enligt förordningen kom från Italien, Litauen, Malta, Portugal, Rumänien, Slovakien, Spanien, Tjeckien och Ungern. När det gäller de tredjeländer som omfattades av de 442 mottagna anmälningarna om nya bilaterala avtal enligt artiklarna 9, 11 och 12 är bilden blandad och inga särskilda geografiska tendenser kan extrapoleras.⁷ Till de tredjeländer som omfattades av de flesta anmälningarna från

⁶ Spanien för 22 ändringar och Slovakien för 34 bilaterala investeringsavtal 2017, Nederländerna för åtta ändringar och två bilaterala investeringsavtal 2019.

⁷ Sett till det totala antalet anmälningar om bemyndigande som medlemsstaterna lämnat in enligt artiklarna 9, 11 och 12 är siffran högst fem anmälningar om förhandlingar per tredjeland.

medlemsstaterna hör bland annat Iran, Kazakstan, Nigeria, Saudiarabien, Qatar och Förenade Arabemiraten.

För att säkerställa konsekvens mellan bilaterala investeringsavtal och EU:s investeringspolitik måste bemyndigade bilaterala investeringsavtal eller ändringar av befintliga avtal innehålla de viktigaste delarna och normerna i EU:s reformerade strategi. I detta sammanhang är det viktigt att notera att EU:s politik för investeringsskydd har genomgått en betydande reform och har utvecklats avsevärt under de sju år som förordningen har varit i kraft. Efter diskussionen om det transatlantiska partnerskapet för handel och investeringar (TTIP) 2015 lade kommissionen fram sin reformerade standard för alla kommande förhandlingar om investeringsskydd som EU inleder.

Sedan dess har EU tagit initiativ på både bilateral och multilateral nivå för att reformera systemet för tvistlösning mellan investerare och stat. I sina bilaterala investeringsavtal med tredjeländer har EU ersatt det traditionella tillfälliga skiljedomsförfarandet mellan investerare och stater med en mer permanent tvistlösningsmodell, som inspirerats av befintliga internationella domstolar, dvs. investeringsdomstolssystemet (nedan kallat ICS). ICS-domstolarna består av skiljedomare som utses för en fast mandatperiod som beslutas av parterna i avtalet, och måste uppfylla högsta möjliga krav på kompetens, oberoende och opartiskhet. ICS-förfarandena omfattas också av stränga insynskrav, bland annat offentliggörande av tvisthandlingar och möjligheter för tredje parter att intervenera.

Det bör dock noteras att det investeringsdomstolssystem som inrättas enligt EU:s avtal är avsett att fungera som en övergångsåtgärd och kommer att ersättas av en multilateral tvistlösningsmekanism för investeringar så snart en sådan mekanism träder i kraft. Faktum är att EU på multilateral nivå inom ramen för Förenta nationernas kommission för internationell handelsrätt (nedan kallad *Uncitral*)⁸ för närvarande deltar i ett projekt för att inrätta en multilateral investeringsdomstol som skulle vara tillämplig på framtida och befintliga bilaterala investeringsavtal, även på gällande avtal mellan EU-medlemsstaterna och tredjeländer.

Under tiden arbetar kommissionen för att i så hög grad som möjligt avspegla EU:s reformerade strategi för investeringsskydd och tvistlösning i samband med investeringsavtal i sina beslut om medlemsstaternas bemyndigande att ingå nya bilaterala investeringsavtal med tredjeländer. Vad gäller normer för investeringsskydd omfattar detta följande: Bekräftelse av rätten att reglera. En tydlig definition av principen om rättvis och jämlik behandling. En tydlig definition av direkt och indirekt expropriering. Förbud mot att främja investeringar genom att sänka eller mjuka upp kraven i inhemsk lagstiftning eller inhemska standarder på miljö- eller arbetsrättsområdet, eller genom att underlåta att på ett effektivt sätt se till att sådan lagstiftning och sådana standarder efterlevs. Hänvisningar till mänskliga rättigheter och hållbar utveckling och främjande av internationellt erkända standarder för företagens sociala ansvar, såsom OECD:s riktlinjer för multinationella företag och FN:s vägledande principer för företag och mänskliga rättigheter.

Vad gäller tvistlösning i samband med investeringsavtal omfattar detta följande: En uppförandekod för domstolsledamöter. Regler om öppenhet och insyn. Åtaganden om att tvister ska behandlas av en framtida multilateral investeringsdomstol. Bestämmelser om tillämplig lag för att säkerställa att autonomi hos unionens rättsordning upprätthålls. Mot bakgrund av målet att ersätta medlemsstaternas bestämmelser om system för tvistlösning

⁸ https://uncitral.un.org/en/working_groups/3/investor-state

mellan investerare och stat med en multilateral investeringsdomstol, och med hänsyn till eventuella konsekvenser när det gäller de resurser som behövs för att inrätta system för investeringsdomstolar enligt alla medlemsstaters bilaterala investeringsavtal, begär kommissionen för närvarande inte att EU-medlemsstaterna ska inrätta system för investeringsdomstolar enligt sina bilaterala investeringsavtal. Målet att inrätta en multilateral investeringsdomstol eftersträvas i stället genom att medlemsstaterna i förhandlingarna med sina avtalspartner inbegriper ett åtagande om att använda den multilaterala investeringsdomstolen i framtiden.

Medlemsstaterna ska också säkerställa att nya eller reviderade bilaterala investeringsavtal är förenliga med unionsrätten (artikel 9.2) och att ingen bestämmelse förhindrar medlemsstaterna att fullgöra sina skyldigheter som medlemmar i Europeiska unionen.⁹ Kommissionen rekommenderar därför medlemsstaterna att inbegripa en klausul om ”regional organisation för ekonomisk integration”.

Enligt artikel 13 i förordningen kan kommissionen ingripa i ärenden där medlemsstaterna är svarande. Av de tvister som medlemsstaterna har anmält enligt artikel 13 har kommissionen hittills ingripit eller begärt att få ingripa i tre ärenden: Ett ärende rörande statligt stöd, ett rörande EU:s gemensamma resolutionsmekanism och ett rörande en medlemsstats genomförande av EU:s energipolitiska ram. Med tanke på att dessa ärenden rör konkreta EU-politiska områden är syftet med kommissionens ingripanden att klargöra EU:s rättsliga ram och förfaranden i samband med föremålet för tvisten. I ett annat ärende bemyndigade kommissionen en medlemsstat att aktivera tvistlösningsförfarandet gentemot ett tredjeland. Den berörda medlemsstaten gick till slut inte vidare med ärendet.

4. Översyn av behovet av fortsatt tillämpning av kapitel III i förordningen

Det övergripande syftet med förordningen är fortfarande relevant, dvs. att införa nödvändiga övergångsordningar för medlemsstaternas bilaterala investeringsavtal till dess att de successivt ersätts av investeringsavtal på unionsnivå.

Sedan förordningen trädde i kraft har unionen avslutat förhandlingar om fyra avtal som omfattar investeringsskydd, dvs. med Kanada, Mexiko, Singapore och Vietnam. Inga bestämmelser om investeringsskydd har trätt i kraft ännu¹⁰. När dessa fyra avtal träder i kraft kommer de att ersätta sammanlagt 57 investeringsavtal som ingåtts av medlemsstaterna. Förhandlingar om investeringsavtal pågår för närvarande med ett antal tredjeländer, exempelvis Kina, Chile, Indonesien, Japan och Tunisien.¹¹

Med hänsyn till medlemsstaternas önskan att ingå nya eller ändra befintliga investeringsavtal och med tanke på att det kommer att ta lite tid innan dessa avtal kan ersättas av EU-investeringsavtal, är det nödvändigt att fortsätta att tillämpa övergångsordningarna i förordning (EU) nr 1219/2012. Detta bekräftas av att kommissionen under

⁹ Bilaterala investeringsavtal mellan medlemsstater och länder som är kandidatländer för anslutning till EU bemyndigas på villkor att de omedelbart avslutas vid en eventuell anslutning. Grunden för detta är Achmea-domen (C-284/16).

¹⁰ Det övergripande avtalet om ekonomi och handel (Ceta) och avtalet om investeringsskydd med Singapore håller fortfarande på att ratificeras av medlemsstaterna. Europaparlamentet gav sitt samtycke till avtalet om investeringsskydd mellan EU och Vietnam den 12 februari 2020. Avtalet har ännu inte ratificerats av medlemsstaterna. Arbetet med att modernisera texten i associeringsavtalet mellan EU och Mexiko är snart slutfört.

¹¹ En detaljerad förteckning finns på <https://trade.ec.europa.eu/doclib/html/118238.htm>

rapporteringsperioden tog emot ett konstant flöde – om än med vissa variationer – av anmälningar från medlemsstaterna om att ingå bilaterala investeringsavtal. Några av medlemsstaterna lämnade in ett stort antal anmälningar enligt kapitel III. De berörda tredjeländernas geografiska spridning tyder samtidigt på att medlemsstaterna anser att bilaterala investeringsavtal är ett användbart verktyg för att utnyttja ekonomiska möjligheter och eftersträva särskilda intressen och prioriteringar på områden som är av begränsat intresse för unionen.

För att tala om framtiden är det uppmuntrande att vissa medlemsstater¹² antingen redan har sett över eller håller på att se över sina modelltexter för bilaterala investeringsavtal för att ersätta äldre avtal med nya som innehåller moderniserade normer i linje med EU:s reformerade investeringspolitik. I detta sammanhang innehåller kapitel III i förordningen de nödvändiga verktygen för att formellt bemyndiga sådana bilaterala initiativ på grundval av kriterier som avspeglar EU:s senaste investeringspolitiska normer och mekanismer för att säkerställa en politisk dialog mellan kommissionen och medlemsstaterna.

Det är viktigt att påpeka att kapitel III bör ses som ett effektivt instrument för medlemsstaterna att främja EU:s reformerade strategi och normer på investeringsområdet runtom i världen. Medlemsstaterna kan genom sina avtal förespråka EU:s moderniserade normer i regioner som inte omfattas av unionsavtal. Kommissionen fortsätter att uppmuntra medlemsstaterna att modernisera sina äldre avtal för att säkerställa övergripande samstämmighet med EU:s strategi. I sina nya eller ändrade bilaterala investeringsavtal tar medlemsstaterna med bestämmelser för att säkerställa tillämpningen av en framtida multilateral tvistlösningsmekanism för tvister om sådana avtal. Avtalen och medlemsstaternas aktiva stöd för en multilateral investeringsdomstol inom ramen för diskussionerna i Uncitral utgör därför också ett användbart verktyg för att främja tillämpningen av denna nya multilaterala mekanism så snart den träder i kraft.

Mot denna bakgrund rekommenderar kommissionen en fortsatt tillämpning av kapitel III i förordningen.

¹² Nederländerna antog exempelvis en ny modell för bilaterala investeringsavtal 2019 som underlag för att omförhandla landets gamla avtal. Flera andra medlemsstater arbetar för närvarande med liknande initiativ.